

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **H. H., státní příslušnost ČR**, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. j. MV-81003-4/SO-2012,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 8.7.2013, č. j. MV-81003-4/SO-2012 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19.456 Kč k rukám zástupce Mgr. Marka Čechovského, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 8. 8. 2013 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 9. 7. 2013, č. j. MV-81003-4/SO-2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 14. 6. 2012, č. j. OAM-3638-41/PP-2011, kterým byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobce dne 3. 3. 2010 podal Policii České republiky, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V rubrice účel pobytu vyznačil „společná domácnost s občanem ČR“.

Žalobce uváděl, že má trvalý vztah s občanem EU obdobný vztahu rodinnému, a to k nezl. P. L., nar. X, ke kterému bylo určeno otcovství souhlasným prohlášením rodičů k dosud nenarozenému dítěti, českým státním občanem panem M. L. a matkou nezletilého paní X. X., nar. X, státní občankou ČLR.

Paní X. X., nar. X, na základě skutečnosti, že se uvedeným prohlášením stala rodinným příslušníkem občana EU, bylo uděleno povolení k přechodnému pobytu na území ČR.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí potom vyplývá, že matriční otec nezletilého pan M. L. byl pravomocně odsouzen pro trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu podle § 171d trestního zákona č. 140/1961 Sb., neboť bylo prokázáno, že se před narozením dítěte nechal zapsat jako matriční otec za úplatu nejméně 10.000 Kč.

Správní orgán prvního stupně a odvolací orgán shodně odmítnuly žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Oba orgány shodně uváděly, že při výsledku žadatele a svědkyně paní X. X. byly zjištěny rozpory v uváděných skutečnostech. Tyto rozpory měly být odstraněny při výpovědi žadatele, avšak zůstaly v důsledku toho, že žadatel odmítl právě v objasňujících otázkách vypovídat, nevyjasněny.

Žalovaný poukázal v odůvodnění svého rozhodnutí, že podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.* Žalovaný poukazoval na to, že správní orgán prvního stupně měl důvodné pochybnosti o správnosti údajů uváděných v samotné žádosti a i v předchozích žádostech, byl tedy oprávněn postupovat podle citovaného ustanovení, aby zjistil skutečný stav věci.

Žalovaný potom poukázal na skutečnost, že uvedení nepravdivých nebo neúplných údajů v řízení podle zákona o pobytu cizinců naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku podle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Důvody pro neudělení povolení k přechodnému pobytu jsou však formulovány autonomně a neodkazují na případné spáchání přestupku.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti. Namítal především porušení zásad činnosti správních orgánů, a to ustanovení § 2 odst. 2, 3 a 4, § 4 odst. 4 a § 6 odst. 1 správního řádu. Dále potom ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i § 89 odst. 2 ve spojení s § 93 odst. 1 téhož zákona.

Žalobce namítal, že před vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a vycházely pouze ze skutečnosti, že žalobce odmítnul na některé otázky odpovídat, aniž by dále zkoumaly závažnost důvodu, pro který tak žalobce učinil. Žalobce namítal, že otázky, na něž odmítnul odpovědět, nebyly způsobilé osvědčit stav věci tak, jak je vyžadováno správním řádem, resp. daným ustanovením zákona, a tudíž měl zásadní důvod, pro něj odmítnout výpověď. Tvrdil, že odmítnutí své výpovědi zdůvodnil.

Žalobce se dále dovolával ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož *„Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“*

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 17. 10. 2013 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí. Podotknul, že s žalobce, byly sepsány protokoly o vyjádření účastníka řízení dne 25. 3. 2010 a 20. 4. 2012, z nichž jednoznačně vyplývá, že uváděl nepravdivé skutečnosti a také v mnohých otázkách uvedl, že nebude vypovídat.

Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, která se konala dne 2. 9. 2014 a posléze dne 2. 6. 2015, jichž se žalovaný nezúčastnil a zástupce žalobce setrval na svých dřívějších písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozsudkem ze dne 2. září 2014, č. j. 8 A 129/2013 – 58, rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 7. 2013, č. j. MV-81003-4/SO-2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. dubna 2015, č. j. 9 Azs 259/2014 – 44, vyhověl kasační stížnosti žalovaného a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. září 2014, č. j. 8 A 129/2013 – 58, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud uvedl, že legitimním důvodem odmítnutí přezkumu řádně uplatněných žalobních námitek nemůže být bez dalšího vyslovení důvodnosti jedné z nich, ani částečná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nelze sice vyloučit případy, kdy městský soud shledá nezákonnost napadeného rozhodnutí na základě jedné ze žalobních námitek, či jeho dílčí nepřezkoumatelnost, a bude mít za to, že vzhledem k povaze této vady již není možné přezkoumat důvodnost ostatních vznesených námitek. Může se například jednat o případy, kdy se správní orgán dopustí prvotního zásadního pochybení, které má vliv na zákonnost všech úkonů provedených v řízení a do odstranění tohoto pochybení nelze posuzovat věcnou stránku těchto úkonů; případně se může jednat o nepřezkoumatelnost

stěžejní úvahy, od které se dále odvíjejí všechny ostatní závěry správního orgánu v dané věci. V takových případech je však správní soud povinen řádně odůvodnit, proč v dané věci nemůže postupovat dle § 75 odst. 2 soudního řádu správního. V projednávané věci Městský soud v Praze svou rezignací na vypořádání všech žalobních námitek nijak neodůvodnil. Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně ve svých rozhodnutích vyjádřil závěr, že pokud krajský soud opomene v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat některou ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS).

Městský soud v Praze ve věci pobytového víza žalobce již jednou rozhodoval, a to rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. února 2010, č. j. 8 Ca 79/2009 – 57, kterým byla zamítnuta žaloba pana H. Ha., nar. X, proti rozhodnutí Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 11. 2. 2009, č. j. CPR-13221-1/ČJ- 2008-9CPR-C218. Následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. listopadu 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112, kasační stížnost žalobce zamítnul.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 71/2010 – 112 mj. konstatoval, že rozhodnutím ze dne 11. 2. 2009, č. j. CPR-13221-1/ČJ-2008-9CPR-C218, vydaným Policií České republiky, ředitelstvím služby cizinecké policie, bylo ve výroku změněno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 30. 7. 2008, č. j. SCPP-100652/PH-XIII-CI9-2007, a to tak, že žádost stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky se zamítá podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Existenci daného nebezpečí přitom žalovaný dovodil z jednání stěžovatele, který opakovaně porušil platné právní předpisy upravující pobyt cizinců na území České republiky, když vstoupil na její území bez cestovního dokladu a bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, odmítl prokázat a posléze uvedl jinou totožnost svojí osoby. Z pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 14. 1. 2008, sp. zn. 1 T 114/2007, dále vyplývá, že nejméně v době od 1. 7. 2003 do 17. 10. 2007 se zdržoval na území České republiky neoprávněně, ačkoli mu rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, odboru pátrání a kontroly pobytu, ze dne 17. 10. 2002, č. j. SCPP-815/UL-OPK-UL-SV-10-2002, bylo uloženo správní vyhoštění na jméno Z. Z., nar. 8. 12. 1973, s dobou platnosti na 5 let, tj. do 17. 10. 2007, čímž spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona (č. 140/1961 Sb.). Vedle toho žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně poukázal též na rodinné vazby stěžovatele s tím, že jeho zapsání do rodného listu nezletilé N. Š., nar. X, bylo shledáno jako účelové, pouze s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku č. j. 9 As 71/2010 – 112 konstatoval, že podle čl. 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, obsaženého v závěrečných ustanoveních (kapitola VII), členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v čl. 30 a 31. Směrnice 2004/38/ES tedy sice na první pohled rozlišuje mezi narušením veřejného pořádku a zneužitím práv, resp. podvodem,

nicméně i omezení práva volného pohybu z důvodu zneužití práv nebo podvodu musí zároveň splňovat požadavky primárního práva, tj. požadavky, které našly svůj odraz také v kapitole VI směrnice 2004/38/ES. I v tomto případě je nutno trvat na tom, aby zneužívající či podvodné jednání bylo osobním chováním dotčené osoby, které má časovou vazbu na přijetí opatření (aktuálnost) a je pro účely přijetí daného opatření také dostatečně závažné, tj. opatření je ve vztahu k tomuto jednání přiměřené (proporcionalita). Jelikož je čl. 35 směrnice 2004/38/ES zahrnut do závěrečných ustanovení a nikoliv do kapitoly věnující se omezení práva vstupu a práva pobytu, slouží spíše deklaraci významu boje proti zneužití práva a podvodům a osvědčuje legitimitu tohoto důvodu pro přijetí omezujících opatření. Nejde tedy o *lex specialis* k čl. 27 až 33 směrnice 2004/38/ES. Jestliže pak judikatura Soudního dvora výslovně přiznává, že se veřejný pořádek liší stát od státu (byť musí být vykládán úzce a jeho vymezení musí podléhat kontrole; viz rozsudek Soudního dvora ve věci 41/71 *Van Duyn*, Sb.rozh. 1974, s. 1337, body 18 a 19), nelze dovozovat, že čl. 35 směrnice 2004/38/ES vylučuje, aby za narušení veřejného pořádku bylo v členském státě považováno zneužívající nebo podvodné jednání. Při respektování tohoto závěru, jakož i závěru vysloveného rozšířeným senátem v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, Nejvyšší správní soud shrnuje, že veřejný pořádek jako poměrně složitě strukturovatelný, neurčitý právní pojem v obecné rovině zahrnuje základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná též o normy morální, sociální, politické, případně náboženské, přičemž pro naplnění dispozice ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců postačuje jejich porušení nižší intenzity, je-li dostatečně závažné ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Takovým jednáním tak může být i nemorální jednání napadající sám účel zákona o pobytu cizinců, tedy i snaha o získání povolení k trvalému pobytu na základě účelově učiněného prohlášení o uznání otcovství.

Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že otcovství a rodičovství vůbec představuje instituci, která již v dlouhodobé představě společnosti má být nositelem určitých hodnot a naplňovat určité funkce, které v podmínkách České republiky souvisí především s výkonem práv a povinností při: (i) péči o nezletilé dítě, zahrnující zejména péči o jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, (ii) zastupování nezletilého dítěte a (iii) správě jeho jmění. Společenská závažnost těchto práv a povinností, při jejichž výkonu jsou rodiče povinni důsledně chránit zájmy dítěte, řídit jeho jednání a vykonávat nad ním dohled odpovídající stupni jeho vývoje, vede důsledně k požadavku, aby byly právní vztahy otcovství v každém konkrétním případě a okamžiku včas a spolehlivě zjištěny, společensky evidovány. Určení otcovství, které těmto požadavkům, jakož i požadavkům ochrany zájmů dítěte směřujícím ke stabilizaci jeho právního postavení, neodpovídá a které je vedeno jinými, zejména pak zjištěnými účely, představuje narušení všeobecné sdílené hodnotové představy o instituci otcovství a lze je považovat za závažné narušování veřejného pořádku, které bylo v případě stěžovatele navíc znásobeno dřívějším opakovaným porušováním platných právních předpisů. Ze směrnice 2004/38/ES (i z judikatury Soudního dvora promítnuté do jejich ustanovení uvedených výše) vyplývá požadavek, aby byla opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku v souladu se zásadou přiměřenosti a aby byla založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V tomto směru není pochyb o tom, že účelové prohlášení o uznání otcovství s cílem získat povolení k trvalému pobytu a výhody z něho plynoucí, jakož i opakované porušování povinností souvisejících s pobytem na území České republiky, představuje osobní chování stěžovatele.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení H. H., nar. X, č. j. CPPH-018427/CI-2010-60, sepsaného dne 25. 3. 2010 Policií České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, soud ověřil, že žalobce mj. uvedl, že se s paní X. X. seznámil o vánocích roku 2008 na Václavském náměstí prostřednictvím jejího bratra, že nezletilý syn paní X. X. se jmenuje P. L., nar. X, že žalobce s nezletilým žije společně na jedné adrese od května 2009, že není jeho biologickým otcem, a že otec nezletilého se se svým synem nestýká; dále uvedl, že on sám je svobodný a má jedno dítě N. Š., nar. X, načež uvedl, že v azylovém řízení použil jméno Z. Z. K. s jiným datem narození.

Z protokolu o výsledku žadatele o vydání povolení k přechodnému pobytu HU Haifeng, nar. 19. 8. 1972, č. j. OAM-3638-34/PP-2011, sepsaného dne 20. 4. 2012 Ministerstvem vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, soud ověřil, že žalobce odmítnul odpovédět na tyto otázky:

- Uvedte všechna jména a příjmení, která jste kdy používal na území ČR nebo jiných států včetně domovského státu ? – na tuto otázku nebudu odpovídat
- Máte děti? Kolik dětí máte, jak se jmenují, kdy se narodily, kde žijí, kdo je jejich matkou ? – mám jedno dítě mimo Prahu, jedno dítě mám v Praze. Mám dceru, jmenuje se N. S., nar. X, bydlí asi 100 km od Prahy, asi u Teplic. Druhé dítě je P. R., nar. X, ten bydlí s námi. Třetí dítě se jmenuje X. H., nar. X, to je syn a bydlí také s námi. Dál nebudu vypovídat
- Kdy a kde se narodil P. L.? Ve které porodnici se narodil? Kolik vážil a měřil? Narodil se v normálním termínu, nebo nap. Předčasně? Kdo byl ošetřujícím lékařem paní X. ? Ke komu chodila na pravidelné prohlídky v těhotenství ? – P. R., nevím, kde se narodil, narodil se X, seznámil jsem se až potom, co bylo dítě na světě, a jinak nebudu odpovídat
- Byl jste ženatý v době, kdy jste v ČR žádal o azyl ? – nebudu odpovídat
- Objasněte, proč ve svých žádostech střídavě uvádíte, že váš rodinný stav je „ženatý“ a „svobodný“. Co vás k tomu vede, musíte přece vědět, zda ženatý jste či nikoliv ? – nebudu odpovídat
- Jste biologickým otcem N. Š. ? – nebudu odpovídat
- Proč jste se nechal zapsat jako otec do rodného listu N. Š. ? – nebudu odpovídat
- Je vám známo, že matka nezl. N. Š. vypověděla, že nejste otcem nezletilého a že vás nechala zapsat do rodného listu za finanční odměnu ? – nebudu odpovídat
- Je vám známo, že matriční otec nezl. P. L. byl odsouzen pro trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu, protože uznal otcovství k nezl. P. L. za finanční odměnu ? – nebudu odpovídat
- Kdy a kde jste naposled viděl svou dceru, která žije v Číně ? u koho žije, jste s ní v kontaktu? Jakým způsobem se podílíte na její výchově a výživě ? – proč mám dceru v Číně? Nebudu odpovídat

Soud z tohoto protokolu ověřil, že přítomný právní zástupce vznášel v průběhu výslechu námitky, že položené otázky nesouvisí s předmětem řízení.

V inkriminované věci se žalobce domáhal vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.*

Žalobce tvrdil, že má trvalý vztah s občanem EU obdobný vztahu rodinnému, a to k nezl. P. L., nar. X, ke kterému bylo určeno otcovství souhlasným prohlášením rodičů k dosud nenarozenému dítěti, českým státním občanem panem M. L. a matkou nezletilého paní X. X., nar. X, státní občankou ČLR. Posléze však bylo prokázáno, že se jednalo o podvodné jednání pana M. L., který byl pravomocně odsouzen pro trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu podle § 171d trestního zákona č. 140/1961 Sb., neboť bylo prokázáno, že se před narozením dítěte nechal zapsat jako matriční otec za úplatu nejméně 10.000 Kč.

Žalobce v podané žalobě tuto skutečnost nijak nerozporoval, uplatnil pouze námitky procesního charakteru namítající porušení celé řady ustanovení správního řádu.

Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.

Žalobce se v podané žalobě dovolával rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. května 2013, č. j. 57 A 54/2012 – 56, jehož závěry byly posléze potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. října 2013, č. j. 2 As 45/2013 – 52, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného správního orgánu. Vzhledem k tomu, že se jedná o věc meritorně obdobnou, považoval Městský soud v Praze za potřebné přihlídnout k závěrům tohoto rozsudku rovněž při svém rozhodování inkriminované věci.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 45/2013 – 52 mj. připomněl, že stěžovatelka opřela výrok zrušeného rozhodnutí o ustanovení § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, což odůvodnila tím, že v případě žalobkyně bylo naplněno toto ustanovení odmítnutím výpovědi. Povinností stěžovatelky však bylo, jak správně konstatoval krajský soud, aby v odůvodnění odvolacího rozhodnutí tento svůj závěr v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnila, tzn., uvedla, na základě jakých konkrétních skutečností dospěla k závěru, že žalobkyně odmítla bez vážného důvodu vypovídat. Z ustanovení § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců totiž vyplývá, že žadatel může odmítnout vypovídat pouze, má-li pro to vážné důvody. Žalobkyně dle zjištění krajského soudu vážné důvody pro odmítnutí vypovídat zdůvodnila tím, aby nezpůsobila sobě ani osobě blízké nebezpečí stíhání za spáchání přestupku. Stěžovatelka se však nijak s tímto zdůvodněním žalobkyně nezabývala a nezdůvodnila, proč žalobkyni uváděný důvod pro odmítnutí vypovídat nepovažuje za vážný důvod odpovídající obsahu ustanovení § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud se nedopustil stěžovatelkou vytýkaných vad, pokud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a zrušil je [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zrušil proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s] pro vady řízení, aniž se mohl zabývat námitkami zpochybňujícími zákonnost aplikace § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Požadavek přezkoumatelnosti se uplatní bez ohledu na stěžovatelkou namítaná specifika řízení o žádosti o povolení pobytu. S ohledem na důležitost ústavně garantovaného práva odmítnout výpověď (čl. 37 odst. 1 Listiny) Nejvyšší správní soud konstatoval, že úvahy správního orgánu prvního stupně o tom, že odmítnutí výpovědi samo o sobě potvrzuje důvodné podezření, že k takovému jednání došlo, a to ve vztahu k předmětu výsledku, jímž

bylo zjištění, zda nedošlo k obcházení zákona, se ocitají za hranou akceptovatelného výkladu, neboť jednak důvody odmítnutí výpovědi se k předmětnému řízení vůbec nemusí vztahovat a jednak jde o využití ústavně garantovaného práva, z něhož lze dovozovat právě jen to, že právo bylo využito. Opačný výklad by toto právo eliminoval.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. dubna 2010, č. j. 1 As 23/2010 - 77, ustanovení § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze aplikovat bez dalšího, aniž by správní orgán měl určité pochybnosti o správnosti a věrohodnosti údajů uváděných cizincem v žádosti o vydání povolení k pobytu či v předkládaných dokladech. V případě, že správní orgán pochybnosti o skutečném stavu věci má, posoudí v rámci své diskreční pravomoci, zda provede důkazy navrhované účastníkem řízení, může-li jejich provedení přispět ke zjištění skutečného stavu věci, nebo zda účastníka řízení vyslechné. Uvážení správního orgánu o tom, proč přistoupil k výsledku účastníka řízení, aniž by provedl jím navrhovaný důkaz, není na zvlášť správního orgánu, nýbrž musí být přezkoumatelným způsobem odůvodněno v textu rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 7. 2013, č. j. MV-81003-4/SO-2012, jakož i řízení, které mu předcházelo v rozsahu žalobcem uplatněných námitek a v rozsahu, jehož se mu dostalo v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9Azs 259/2014-44.

Městský soud v Praze přezkoumal tedy napadené rozhodnutí v rozsahu námitek, které byly uplatněny v podané žalobě, a to v intencích citovaného judikátu, a poté dospěl k závěru, že důvodem vedoucím ke zrušení napadeného rozhodnutí je přinejmenším ta skutečnost, kterou žalobce v žalobě namítal, totiž že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odůvodněním svého závěru o nutnosti postupu podle ustanovení § 87 e) odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy s tím, že správní orgán je oprávněn žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnout, pokud se žadatel bez vážného důvodu nedostaví k výsledku, odmítne vypovídat, nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i rozhodnutí orgánu odvolacího, je tedy zřejmé, že k tíži žalobce byla konstatována skutečnost, že dne 25. 3. 2010 a dne 20. 4. 2012 před správním orgánem prvního stupně uváděl nepravdivé skutečnosti a také v mnohých otázkách uvedl, že nebude vypovídat. Žalobce tedy odmítl odpovědět na některé z otázek, které mu byly při těch dvou jednání u správního jednání kladeny, a tato skutečnost vedla koneckonců k tomu, že žádost o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta. Nicméně správní orgán prvního stupně, ani orgán odvolací se však nevypořádaly s tím, zda k odmítnutí těchto odpovědí měl žalobce u těch jednotlivých otázek skutečně vážný důvod nebo nikoliv, k tomu tedy správní orgány nic přezkoumatelného, nic relevantního neuvedly, z obou těchto rozhodnutí nelze ani poznat, zda se touto skutečností vůbec zabývaly.

Městský soud v Praze přisvědčil žalobní námitce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odůvodněním svého závěru o nutnosti postupu podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy s tím, že správní orgán je oprávněn žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnout, pokud se žadatel bez vážného důvodu nedostaví k výsledku, odmítne vypovídat, nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že k tíži žalobce byla konstatována skutečnost, že dne 25. 3. 2010 a dne 20. 4. 2012 před správním orgánem prvního stupně uváděl nepravdivé skutečnosti a také v mnohých otázkách uvedl, že

nebude vypovídat, což vedlo k závěru, že žádost o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta. Nicméně správní orgány se nevypořádaly s tím, zda k odmítnutí těchto odpovědí měl či neměl žalobce u jednotlivých otázek skutečně vážný důvod, a nelze ani poznat, zda se touto skutečností vůbec zabývaly. Absence zcela konkrétního zdůvodnění soudu znemožňuje přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. přezkoumat, zda závěr žalovaného, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU, je či není správný.

Žalovaný správní orgán v kasační stížnosti namítal, že správním orgánem prvního stupně bylo zjištěno, že v dosavadním řízení žalobce a paní X. X. uváděli nepravdivé údaje, a proto byly s oběma znovu dne 20. 4. 2012 sepsány protokoly o ústním jednání. Z jejich obsahu vyplývá nepravdivost jím uváděných údajů a také to, že v mnohých otázkách oba odmítli bezdůvodně vypovídat. Důvod odepření výpovědi žalobce neuvedl, popř. uvedl, že se otázka nevztahuje k předmětu řízení. Za těchto okolností není zřejmé, proč by měl žalovaný blíže odůvodňovat závěr, že žalobcovy důvody vedoucí k odmítnutí vypovídat nebyly závažné. Žalovaný uváděl, že se jednalo o běžné otázky, které směřovaly k prověření skutkových okolností věci, tj. zda se žalobce za účelem získání oprávnění k pobytu nedopustil obcházení zákona.

Žalovaný odkazoval na názor JUDr. P. P., Ph.D., publikovaný ve Sborníku z vědeckého semináře, uskutečněného dne 28. 3. 2013 v Kanceláři veřejného ochránce práv, dle kterého se „vážné důvody“ vztahují pouze k první skutkové podstatě § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (nedostavení se k výsledku). Sporné ustanovení je nutno vykládat v souvislosti s § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ukládající účastníku řízení povinnost vypovídat pravdivě a zákaz cokoliv zamlčet. Žalobce byl povinen odpovědět na všechny otázky položené správním orgánem v účastnickém pohovoru. O této povinnosti svědčí i ustanovení § 103 a ustanovení § 156 odst. 1 písm. i) uvedeného zákona. Naposled uvedené ustanovení považuje uvádění nepravdivých či neúplných údajů za přestupek. Nesouhlasí se závěry uvedenými v rozsudku ve věci sp. zn. 2 As 45/2013, neboť tyto závěry de facto znamenají oprávnění účastníka výsledku lhát.

Městský soud v Praze v inkriminované věci dospěl k závěru, že absence zcela konkrétního zdůvodnění mu znemožňuje přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. přezkoumat, zda závěr žalovaného správního orgánu o tom, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU, je či není správný. Přitom jde o právní posouzení, které je zcela v intencích aplikovaných právních předpisů. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nesdělil, proč žalobci uvedený důvod odmítnutí výpovědi nepovažuje za závažný.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 259/2014 – 44 dospěl k závěru, že věc řešená druhým senátem byla skutkově odlišná od nyní projednávané věci. V uvedené věci žalobkyně vážné důvody pro odmítnutí vypovídat zdůvodnila nebezpečím stíhání své osoby či osoby blízké za přestupek. Žalovaná se však nijak s tímto zdůvodněním žalobkyně nezabývala a nezdůvodnila, proč žalobkyni uváděný důvod pro odmítnutí vypovídat nepovažuje za vážný důvod odpovídající obsahu ustanovení § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Požadavky na odůvodnění rozhodnutí se uplatní bez ohledu na namítaná specifika řízení o žádosti o povolení pobytu. Opačný výklad by byl popřením ústavně garantovaného práva odmítnout výpověď, jestliže by žadatel jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo

osobě blízké (čl. 37 odst. 1 Listiny). V nyní projednávané věci žalobce resp. jeho zástupce odmítnutí odpovídat na některé otázky v protokolu ze dne 20. 4. 2012 odůvodnil tak, že položené otázky nemají souvislost s předmětem řízení, případně nebylo odmítnutí odpovídat vůbec zdůvodněno. Z protokolu ze dne 20. 4. 2012 Nejvyšší správní soud ověřil, že se jednalo o otázku identity žalobce (jména a příjmení, která žalobce kdy používal), dále o otázku kdo je matkou všech jeho dětí, zda byl v ČR někdy ženatý. Na některé další otázky, např. zda je biologickým otcem N. Š., proč se nechal zapsat do jejího rodného listu jako otec, zda je mu známo, že matka N. Š. vypověděla, že jej nechala zapsat do rodného listu za finanční odměnu, zda je mu známo, že matriční otec nezl. P. L. byl odsouzen za trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu, protože uznal otcovství k nezl. P. L. za finanční odměnu, žalobce odmítl odpovídat bez uvedení jakéhokoliv důvodu. Nesouhlas stěžovatele se závěry uvedenými ve shora uvedeném rozhodnutí druhého senátu proto není podstatný.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 259/2014 – 44 dále uvedl, že z obsahu prvostupňového rozhodnutí ze dne 14. 6. 2012 ověřil, že jsou v něm podrobně rekapitulovány otázky, na které žalobce odmítl odpovědět. Správní orgán k odmítnutí vypovídat uvedl (zejm. str. 10 a 11), že odpovědi na pokládané otázky potřeboval k objasnění veškerých okolností týkajících se pobytu žalobce na území České republiky (dále jen „ČR“) a k odstranění vzájemných rozporů. V odmítnutí žalobce odpovídat spatřoval pouze znaky účelovosti, stejně tak dle jeho názoru účelově odpovídala i jeho družka paní X. X., matka nezletilého. Ta dle jeho přesvědčení v řízení o své žádosti o udělení povolení k pobytu s největší pravděpodobností uvedla skutečné jméno svého bývalého manžela H. H., se kterým má dceru H. X., později změnila jméno bývalého manžela na C. F. a jméno dcery na C. X. Sama uvedla, že se jednalo o její jediné manželství, dle správního orgánu lze tedy předpokládat, že by si jméno svého jediného manžela měla pamatovat. Pokud žili účastníci řízení v minulosti společně v manželství, správnímu orgánu tuto skutečnost mohli a měli sdělit, stejně jako fakt, že se jim narodila z manželství dcera X., neboť na těchto skutečnostech není nic, co by mohlo způsobit účastníkům jakoukoliv újmu, nebo by to mohlo účastníkům či jím blízkým osobám způsobit nebezpečí trestního stíhání. Žalobce proto svým odmítnutím vypovídat projevil svou neochotu se správním orgánem spolupracovat a současně se dopustil přestupku dle § 157 odst. 1 písm. q) zákona o pobytu cizinců, tím, že uvedl nepravdivé nebo neúplné údaje. Dále správní orgán k odmítnutí vypovídat uvedl, že se jednalo o zcela běžné otázky týkající se žalobcova pobytu na území ČR, otázky na konkrétní údaje k jeho osobě, otázky na společné soužití s matkou nezletilého státního občana ČR, a to po předchozím řádném poučení žalobce ze strany správního orgánu, které bylo zprostředkováno tlumočnickem. Žalobce si byl vědom svých práv a povinností, rovněž byl poučen o důsledcích odmítnutí výpovědi nebo výpovědi nepravdivé, což stvrdil i svým podpisem.

Z Nejvyšším správním soudem citovaného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když v odůvodnění spekuloval mj. takto: “Ta (družka paní X. X., matka nezletilého) dle jeho přesvědčení v řízení o své žádosti o udělení povolení k pobytu s největší pravděpodobností uvedla skutečné jméno svého bývalého manžela H. H., se kterým má dceru H. X., později změnila jméno bývalého manžela na C. F. a jméno dcery na C. X.”

Podle názoru žalovaného pokládané otázky měly za cíl objasnit povahu vztahu žalobce k nezl. P. L. a byly pro posouzení tvrzené rodinné vazby významné. Účelem výslechu žalobce bylo odstranění dosavadních rozporů v jeho výpovědích, ty však zůstaly, v důsledku odmítnutí vypovídat právě v objasňujících otázkách, nevyjasněny.

V žalobě žalobce namítal, že otázky, na které odmítl odpovídat, nebyly způsobilé osvědčit stav věci, což ve správním řízení jasně uvedl. Dle jeho tvrzení správní orgán pouze konstatoval, že odmítl vypovídat bez uvedení důvodů, aniž by přesvědčivě zdůvodnil, proč nepovažuje žalobcem uváděné důvody za dostatečné.

Je pravdou, že v odvolání žalobce žádné důvody bránící mu vypovídat nenamítal. Namítal jen, že si správní orgán nezákonně dělá úsudek o tom, že se žalobce dopustil přestupku, ačkoliv žádné přestupkové řízení o údajném protiprávním jednání žalobce vedeno nebylo.

Městský soud v Praze opětovně shledal důvodnou žalobní námitku týkající se toho, jak se žalovaný vypořádal se skutečností, že žalobce při výslechu v rámci řízení odmítl bez vážného důvodu vypovídat ve smyslu § 77e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Soud má za to, že tak, jak je ze spisu zřejmé, otázky, které byly žalobci kladeny, tak jejich vadou byla skutečnost, že se v podstatě vůbec nevztahovaly k meritu věci, tedy k otázce, zda žalobce vede společnou domácnost s nezl. P. L., jakožto občanem EU, či nikoliv. Správní orgán se vyptával na jiné osoby a vztah žalobce k těmto jiným osobám, aniž by bylo zřejmé, zda vůbec by to mělo souviset s projednávanou věcí. Přítomný právní zástupce žalobce vznášel v průběhu výslechu námitku, že položené otázky nesouvisí s předmětem řízení, nicméně správní orgán prvního stupně na to nijak nereagoval. Za tohoto stavu věci má tedy soud za to, že žalobce důvodně odmítl odpovídat na tyto otázky, které byly ve vztahu k předmětu řízení irelevantní, a pak mu tedy nebylo lze toto odmítnutí klást k tíži. Pokud jde o nesrovnalosti ve výpovědích, poukazuje soud na skutečnost, že výslechy byly prováděny v češtině a čínštině za přítomnosti tlumočníka a s ohledem na rozdílnost obou jazyků, větné skladby apod., nelze vyloučit, že mnohé vyslovené zůstalo ztraceno v překladu.

Městský soud v Praze důvodnou shledal námitku týkající se překročení pravomoci správního orgánu spočívající v nepřipustném hodnocení rodičovských povinností žalobce, resp. jeho družky. Tuto námitku žalobce uplatnil již v odvolání a žalovaný správní orgán se s ní nevypořádal. V inkriminované věci je zcela zjevné, že tato námitka je sice v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatována, nicméně pak už v odůvodnění není nic o tom, jak byla vypořádána, zda vůbec byla vypořádána.

Městský soud v Praze se rovněž ztotožnil s námitkou týkající se nedostatečného zhodnocení skutkového stavu správními orgány. Zejména v rozhodnutí žalovaného správního orgánu je zřejmé, že obsahuje jenom jakýsi souhrn zjištěných skutečností, nebo rekapitulaci průběhu správního řízení a skutečností, které byly zjištěny, nicméně chybí v něm vyhodnocení, tzn. zvážení jednotlivých zjištěných skutečností a jejich vyložení, tedy jaké závěry a proč z nich správní orgán učinil.

Pokud jde o procesní námitky, žalobce především namítal porušení svého práva být seznámen s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu v tom smyslu, že sice před správním orgánem prvního stupně tuto možnost měl, ale jeho vyjádření nebylo vzato v potaz. Soud v podstatě shodně se žalovaným v této věci dospěl

k závěru, že takto koncipovaná námitka není důvodná. Z obsahu spisu je zřejmé, že správní orgán vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podkladem pro rozhodnutí, zástupce žalobce se s tímto podkladem seznámil a avizoval, že do deseti dní se k věci vyjádří, což ne zcela respektoval. Jeho vyjádření se dostalo do dispozice správního orgánu prvního stupně až ve chvíli, kdy už měl rozhodnutí o žalobcově žádosti zpracované a tedy výslovně se s tímto vyjádřením v tom rozhodnutí nevypořádal. Nicméně soud má za to, že skutečnosti, které žalobce ve vyjádření uváděl v podstatě, i kdyby se dostaly do dispozice správního orgánu prvního stupně dříve, tak by stejně nijak zásadně nemohly změnit způsob, jakým bylo rozhodnuto ve věci. V podstatě shodně jak žalovaný konstatoval, jednalo se o potvrzení, která se týkala způsobu prokazování skutečnosti, že žalobce je rodinným příslušníkem Evropské unie a správní orgán prvního stupně sám konstatoval, že takovou věc nelze prokázat nějakým formalizovaným dokladem nebo speciálním dokumentem, ale právě výpovědí účastníků řízení, popř. místním šetřením. Ze spisu je pak zřejmé, že takové úkony, směřující k objasnění správní orgány činily. Jednalo se tedy o porušení předpisů o řízení, nicméně důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je soud neshledal, maje za to, že v konkrétním případě nemohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. října 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního].

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud ze dne 19. února 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci. Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní či stížní námitky) bezpředmětnými, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné.“

V inkriminované věci Městský soud v Praze žalobu nezamítnul, nýbrž ji shledal důvodnou, napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 7. 2013, č. j. MV-81003-4/SO-2012 zrušil, a to jak svým rozsudkem ze dne 2. září 2014, č. j. 8 A 129/2013 – 58, tak i tímto rozsudkem ze dne 2. června 2015. Z tohoto důvodu se považoval již za nadbytečné vypořádávat další žalobcem vznesené námitky, které pouze jsou procesního charakteru a pouze podporují argumentaci žalobce vedoucí ke zrušení napadeného rozhodnutí (porušení zásad činnosti správních orgánů, a to ustanovení § 2 odst. 2, 3 a 4, § 4 odst. 4 a § 6 odst. 1 správního řádu, dále ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i § 89 odst. 2 ve spojení s § 93 odst. 1 téhož zákona).

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, aniž se mohl zabývat námitkami zpochybňujícími zákonnost aplikace § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku, dále náklady právního zastoupení za čtyři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a 2x účast při jednání, a 4x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 19.456 Kč včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. června 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení: Simona Štěpinová